Camellia

ชายาน้อยยอดเซียนการค้า

农门小王妃

12

บทที่ 503 วั่วอวี๋หายตัวไป

บนรถม้าระหว่างทางกลับ หร่วนหมิงจือถึงกับต้องถอนหายใจออกมาเบาๆ

เมื่อครู่นางถูกความไร้ยางอายของหญิงชราผู้นั้นทำให้โมโหจนแทบลมจับ

พี่หลีฮวาของนางทั้งฉลาดทั้งงดงาม ซ้ำยังมากความสามารถอีก จะแต่งเมื่อใดแต่งกับผู้ใดแล้วเกี่ยวอะไรกับหญิงชราผู้นั้นด้วยเล่า

หลีฮวาดูเหม่อลอยเล็กน้อย นางเอ่ยเสียงเบาว่า “จริงๆ แล้วตอนเด็กๆ ตอนที่ท่านย่าสามยังไม่ย้ายบ้านออกไปก็อยู่ละแวกใกล้เคียงกับบ้านของข้า บางครั้งก็แอบส่งขนมครึ่งหนึ่งมาให้ข้าบ้าง...มีครั้งหนึ่งที่ข้าป่วย ต้องออกไปซื้อยา ท่านแม่ข้าซ่อนเงินที่บ้านไว้เล็กน้อย ไม่ยอมให้ท่านพ่อก็เลยถูกท่านพ่อทำร้าย ข้ารีบวิ่งไปหาท่านย่าสามขอให้นางช่วยท่านแม่ของข้า แต่

ท่านย่าสามกลับบอกข้าว่า ที่ท่านพ่อข้าตีท่านแม่ เพราะท่านแม่ของข้าไม่ดี หลายปีมานี้ได้ข้าเป็นลูกสาวคนเดียว...”

น้ำเสียงของหลีฮวาเบาลงเรื่อยๆ นางเม้มปาก ไม่ได้พูดอะไรต่ออีก

จากนั้นสีเทียนตี้ก็อดด่าไม่ได้ว่า “ไร้สาระทั้งสิ้น” จากนั้นก็เอ่ยด้วยความโมโหอีกว่า “เรื่องการมีลูก จะไปเป็นเรื่องของสตรีฝ่ายเดียวได้อย่างไร! บอกว่าท้องแม่เจ้าไม่ได้เรื่อง ข้าว่าคงเป็นเพราะพ่อเจ้าต่างหากที่ไม่ได้เรื่อง!”

หร่วนหมิงจือได้แต่พยักหน้าอยู่ข้างๆ “...อีกอย่าง ไม่ว่าอย่างไร ท่านพ่อของท่านก็ไม่ควรลงไม้ลงมือทำร้ายร่างกาย” นางชะงัก จากนั้นก็กุมมือของหลีฮวาแล้วเอ่ยเสียงเบาว่า “อีกอย่าง ท่านกับท่านแม่ของท่านไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเฝิงโก่วเซิงนั่นตั้งนานแล้ว ยามนี้มีชีวิตใหม่ก็เป็นเพราะว่าท่านกับท่านแม่คอยสู้ชีวิตมาด้วยกันต่างหาก”

หลีฮวาอดยิ้มไม่ได้ แล้วเอ่ยว่า “ขอบคุณนะ”

แววตาของนางจริงใจและสดใสขึ้นมาก

ใช่แล้ว นางกับท่านแม่ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับเฝิงโก่วเซิงนั่นตั้งนานแล้ว

หากไม่ใช่เป็นเพราะวันนี้ได้พบกับท่านย่าสาม และได้ยินนางพูดถึงพ่อผู้นี้ไม่หยุด หลีฮวาเองก็เกือบลืมไปหมดแล้ว

...

พอถึงในอำเภอ หร่วนหมิงจือก็ให้สารถีพาสีเทียนตี้ไปส่งที่จวนซ่านฝู่ จากนั้นก็กลับไปเอาของไปเก็บในห้องเก็บของที่ฉีชวี่ถังพร้อมกับหลีฮวา

แต่สุดท้ายเมื่อมาถึงประตูจวนซ่านฝู่ก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล

ประตูใหญ่ของจวนซ่านฝู่ถูกเปิดออก ฉี่หนิงคลุมผ้าคลุมหนายืนอยู่หน้าประตูจวนด้วยสีหน้าที่ร้อนใจพลางชะเง้อมองเหมือนกำลังรอข่าวคราวอะไรบางอย่างอยู่

ครั้นเห็นรถม้าของหร่วนหมิงจือมาถึง สีหน้าของฉี่หนิงก็เผยความดีใจออกมาและรีบรุดมารับ สีเทียนตี้เลิกม่านรถม้าขึ้นเขาขมวดคิ้ว รีบมองสำรวจสีหน้าของฉี่หนิง “เจ้าจะเหยียบย่ำยา

ของข้าไปถึงเมื่อใด หน้าซีดเพียงนี้ ยืนอยู่ด้านนอกมานานเพียงใดแล้ว”

ฉี่หนิงไม่มีเวลามายอกย้อนกับสีเทียนตี้ “เกิดเรื่องขึ้นแล้ว!”

เขาเห็นว่าหร่วนหมิงจือลงมาจากรถม้าแล้ว ก็รีบไปคว้าแขนของนางและเอ่ยอย่างรวดเร็วว่า “เกิดเรื่องขึ้นแล้ว วั่วอวี๋หายไป!”

หร่วนหมิงจือตกใจผงะ “วั่วอวี๋หายไปหรือ หายไปเมื่อใด”

สีหน้าของฉี่หนิงเต็มไปด้วยความร้อนใจ “เช้านี้ตอนที่กินข้าวเช้า นางกับพี่สาวของนางไหวจิ่นก็ยังอยู่ด้วยกันอยู่เลย ทั้งนางยังเล่นกระโดดเชือกในลานกับพี่สาว ตอนที่ไหวจิ่นกลับเข้าห้องไปเอาของแล้วกลับมาก็ไม่เห็นวั่วอวี๋แล้ว หลายวันมานี้วั่วอวี๋กับเด็กคนอื่นๆ ก็เล่นสนุกด้วยกัน พี่สาวนางก็เลยคิดว่าวั่วอวี๋ไปเล่นกับเด็กคนอื่นๆ แล้ว...สุดท้ายตอนถึงเวลาอาหารกลางวันไม่เห็นวั่วอวี๋กลับมาจึงได้ร้อนใจเช่นนี้”

คงเป็นเพราะรีบพูดเกินไป สีหน้าซีดเผือดของฉี่หนิงจึงแดงก่ำขึ้นมา เขาผ่อนลมหายใจครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยซ้ำว่า “...

อาสะใภ้วางพาเด็กๆ ที่โตหน่อยกระจายกันไปตามหาในตัวเมืองแล้ว น้องสาวของท่านก็ไปด้วย ข้ากำลังรอข่าวอยู่”

ขณะที่พูดก็มีเด็กคนหนึ่งวิ่งกลับมาจากไกลๆ ด้วยสีหน้าตึงเครียด เขาหายใจหอบ ส่ายหน้าแล้วเอ่ยว่า “หาไม่เจอ!”

ฉี่หนิงพยักหน้า จากนั้นก็ตบบ่าของเด็กคนนั้น “เข้าไปพักผ่อนในจวนก่อนเถิด”

เด็กคนนั้นส่ายหน้า “ไม่เป็นไร ข้าจะไปหาต่ออีก หลายวันมานี้มีเด็กที่ข้าสนิทด้วย เดี๋ยวข้าจะลองไปถามพวกเขาว่าเห็นวั่วอวี๋บ้างหรือไม่”

สีหน้าของเขาร้อนใจยิ่ง “ต้องหานางให้เจอก่อนค่ำ วั่วอวี๋ยังเล็กมาก...พอค่ำลงอากาศจะหนาว หากนางแข็งไปจะทำเช่นไร”

ถึงแม้ว่าสองพี่น้องไหวจิ่นกับวั่วอวี๋จะเพิ่งมาอยู่ได้ไม่นาน แต่พวกเขาก็เห็นสองพี่น้องไหวจิ่นกับวั่วอวี๋เป็นครอบครัวเดียวกัน

วั่วอวี๋อายุเพียงห้าขวบกว่าไม่ถึงหกขวบ จึงทำให้คนส่วนใหญ่อดเป็นห่วงไม่ได้

ฉี่หนิงลังเลครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้า “ก็ได้ เจ้าไปเถิด”

เด็กคนนั้นพยักหน้า จากนั้นก็โบกมือไปทางหร่วนหมิงจือกับหลีฮวาและสีเทียนตี้เป็นการทักทาย แล้วรีบหันหลังวิ่งกลับไปหาต่อ

ฉี่หนิงได้แต่ถอนหายใจออกมา

หร่วนหมิงจือหันหลังกลับไปบนรถ หยิบเสื้อคลุมลงมา จากนั้นก็เอ่ยกับสารถีว่าให้เขาจอดรถไว้ที่จวนซ่านฝู่ก่อน

นางผูกเชือกอย่างทะมัดทะแมง “ข้าเองก็จะออกไปตามหา...ไหวจิ่นเล่าอยู่ที่ใด”

พูดถึงไหวจิ่น ฉี่หนิงก็ถอนหายใจ “...น้องสาวหายไปนางก็เอาแต่โทษตนเอง คิดว่าหากนางระวังมากกว่านี้ เรื่องเช่นนี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ตอนบ่ายร้องไห้จนเป็นลมไปแล้วสองหน ยามนี้อยู่ในจวน”

หร่วนหมิงจือพยักหน้า จากนั้นก็เอ่ยกับหลีฮวาว่า “พี่หลี-ฮวา ท่านรอฟังข่าวที่จวนเถิด สลับกับฉี่หนิงหน่อย”

นางหันกลับไปเอ่ยกับฉี่หนิง “ฉี่หนิงไปพักสักหน่อยเถอะ”

ฉี่หนิงเองก็รู้ดีว่า ด้วยสภาพร่างกายของตนในยามนี้ หากยังดื้อรั้นต่อไปก็จะเป็นการสร้างปัญหาให้ผู้อื่นเปล่าๆ

เขาพยักหน้าอย่างว่าง่าย

หร่วนหมิงจือหันกลับไปเอ่ยกับสีเทียนตี้อีกครั้งว่า “รบกวนท่านหมอสีช่วยไปดูไหวจิ่นด้วยนะเจ้าคะ นางกับวั่วอวี๋ร่างกายไม่ค่อยแข็งแรงนัก อย่าปล่อยให้ร้องไห้จนเกิดปัญหาอะไร”

สีเทียนตี้เองก็พยักหน้าอย่างเคร่งขรึม “รู้แล้วน่า”

หลังจากกำชับเรียบร้อยแล้ว หร่วนหมิงจือก็หันหลังจากไป

ก่อนปีใหม่ ไหวจิ่นกับวั่วอวี๋ถูกบิดามารดาของพวกนางทิ้งไว้หน้าประตู นางเองก็เคยให้ทางการตรวจสอบเรื่องนี้เช่นกัน

ยามนั้นนางก็รู้ตำแหน่งบ้านของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋แล้ว

หร่วนหมิงจือจึงเดินไปที่บ้านเก่าของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋

สถานที่ที่สองพี่น้องอาศัยอยู่นั้นเป็นชุมชนแออัดที่มีคนอยู่รวมกันเป็นจำนวนมาก

ระหว่างทางเดินในตรอกมีขยะและของวางระเกะระกะมากมาย ส่วนบนพื้นนั้นก็ค่อนข้างลื่น คงเป็นเพราะมีคนสาดน้ำไปแล้วเกาะจนกลายเป็นน้ำแข็ง

ไม่นานหร่วนหมิงจือก็ใกล้จะถึงบ้านของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋

เป็นบ้านหลังหนึ่งที่ค่อนข้างเตี้ยและเล็ก กำแพงรอบๆ เก่าผุพัง อีกทั้งด้านบนยังตากผ้าห่มเก่าๆ ไว้ด้วย

ประตูลานบ้านยังคงปิดแน่น

หร่วนหมิงจือกำลังจะเคาะประตู ทันใดนั้นเองก็มีอาสะใภ้คนหนึ่งชะโงกหน้าขึ้นมามองจากบ้านข้างๆ แล้วเอ่ยทักทายยิ้มๆ ว่า “แม่นางน้อย เจ้ามาหาคนบ้านนี้หรือ คนบ้านนี้ร้ายกาจนัก ได้ยินว่าเพิ่งจะได้โชค จับบุตรสาวไปขายให้บ้านคนรวยแล้ว”

หร่วนหมิงจือได้แต่ขมวดคิ้ว

นางสวมหมวกคลุมทำให้อาสะใภ้ที่อยู่ตรงกันข้ามนั้นเห็นใบหน้านางได้ไม่ชัด จึงได้ยินเพียงเสียงแหบแห้งของเด็กสาวว่า “ขายหรือ”

อาสะใภ้ผู้นั้นหัวเราะ “ใช่แล้ว บอกว่าเอาไปขาย สามีของนางยังมาอวดกับพวกเราเลย บอกว่าบุตรสาวสองคนไม่ต้องเลี้ยง กลับมายังได้เงินมากมายมาเลี้ยงบุตรชายต่อไปอีก!”

บทที่ 504 เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าคนที่หายไปเป็นซื่อนี

ไฟโทสะในใจของหร่วนหมิงจือลุกโชน

แต่นางก็ได้แต่สะกดอารมณ์เอาไว้ แล้วยิ้มพลางเอ่ยขอบคุณอาสะใภ้ผู้นั้น

อาสะใภ้ผู้นั้นน่าจะออกมาทิ้งขยะพอดี พอเอาขยะไปทิ้งในถังเสร็จ ก็หันมาโบกมือให้หร่วนหมิงจือแล้วบอกว่าไม่เป็นไร

นางเองก็รู้สึกอิจฉาเล็กน้อย จึงได้เอ่ยด้วยความน้อยใจว่า “เฮ้อ ผู้ใดใช้ให้ลูกทั้งสามของข้าไม่ได้เรื่องกันเล่า”

หลังจากอาสะใภ้ผู้นั้นกลับเข้าบ้านตนเองแล้ว หร่วน-หมิงจือก็ชะงักอยู่ครู่หนึ่ง นางยกมือขึ้นเคาะประตูไม้บานเก่าที่อยู่ตรงหน้า

จากนั้นก็ได้ยินเสียงของเด็กสาวคนหนึ่งดังมาจากในลานบ้าน “ผู้ใดหรือ”

น้ำเสียงนี้เหมือนพี่สาวคนโตของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋ ช่วงก่อนปีใหม่ที่บ้านนี้จะเอาตัวไหวจิ่นกับวั่วอวี๋มาทิ้งไว้หน้าจวนซ่านฝู่ นางเองก็เคยมาหาบ้านนี้แล้วเช่นกัน

ในยามนั้นตอนที่มาที่จวนซ่านฝู่พี่สาวคนโตผู้นี้ก็มาด้วย

ถึงแม้ว่ายามนั้นจะไม่ยอมพูดอะไร แต่ตอนที่จากไป นางก็แอบๆ บอกไหวจิ่นกับวั่วอวี๋เสียงเบาว่า ‘ต่อไปจะต้องดูแลตนเองให้ดีๆ นะ’ หร่วนหมิงจือที่อยู่ด้านข้างจึงได้ยินพอดี

ความจำของหร่วนหมิงจือนั้นดียิ่ง ไม่นานก็ปะติดปะต่อเสียงนี้กับภาพเด็กสาวที่แบกน้องชายอย่างขันแข็งผู้นั้นได้อย่างรวดเร็ว

หร่วนหมิงจือจึงจงใจกดเสียงให้ต่ำลง เรียก “พี่สาว” คำหนึ่ง แล้วเอ่ยต่อว่า “ข้ามาเยี่ยมญาติ แต่ญาติไม่อยู่บ้าน พอจะขอน้ำดื่มจากท่านหน่อยได้หรือไม่”

เด็กสาวที่อยู่หลังประตูมีท่าทีลังเลเล็กน้อย นิ่งไปครู่หนึ่งถึงค่อยเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “เช่นนั้นเจ้ารอสักครู่”

หลังจากนั้นก็ไม่มีเสียงความเคลื่อนไหวใดๆ อีก คิดว่าคงจะกลับเข้าไปรินน้ำแล้ว

ไม่นานนัก หลังประตูก็มีเสียงฝีเท้าดังขึ้น

ตามติดมาด้วยเสียงกลอนที่ถูกปลด และเสียงของไม้คั่นที่ถูกปลดลงมาอีกชั้นหนึ่ง

หร่วนหมิงจือหรี่ตาลง

ปีใหม่ทั้งทีต้องมีคนมาคอยเยี่ยมญาติ คนพลุกพล่าน จะมีสักกี่คนที่ปิดประตูแน่นหนาเหมือนกลัวเรื่องความปลอดภัยเช่นนี้ อย่างมากก็แค่ลงกลอนเท่านั้น แต่บ้านนี้กลับลงกลอนจากด้านในด้วย...

จะต้องมีอะไรอยู่ในกอไผ่แน่นอน

ความคิดนี้ผุดขึ้นในหัวของหร่วนหมิงจือได้ไม่นาน ยามนี้ประตูไม้ที่อยู่ตรงหน้าก็มีเสียงเปิดออกมา

เด็กสาวที่สวมเสื้อผ้าเก่าซอมซ่อใช้มือข้างหนึ่งยื่นถ้วยน้ำมาให้นางจากด้านใน ส่วนมืออีกข้างก็ค้ำประตูไม้เอาไว้ “นี่”

เป็นพี่สาวของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋จริงๆ ด้วย

หร่วนหมิงจือปลดเสื้อคลุมลงมาต่ำพอสมควร แต่พี่สาวของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋ก็จำนางไม่ได้ หร่วนหมิงจือรับน้ำมาดื่มเสร็จก็เอ่ยขอบคุณ

เด็กสาวผู้นั้นรับถ้วยไป จากนั้นก็ก้มหน้าก้มตาไม่พูดอะไร ขณะที่กำลังจะปิดประตู นางก็เห็นว่าคนที่ขอน้ำดื่มผู้นั้นกำลังยื่นเท้าเข้ามายันประตูไว้ไม่ยอมให้นางปิดประตู

เด็กสาวตกใจผงะ แต่กลับเห็นว่าคนที่มาขอน้ำกับนางนั้นใช้มือข้างหนึ่งยันประตูไว้ อีกข้างปลดหมวกคลุมของตนเองลง เผยให้เห็นใบหน้าเกลี้ยงเกลาขาวดุจหิมะ

ดวงหน้าเล็กนั้นงดงามบาดใจจนเด็กสาวถึงกับหยุดหายใจไปชั่วขณะหนึ่งกว่าจะจำได้ว่าคนที่มาขอน้ำดื่มจากนางผู้นี้เป็นผู้ใด

สีหน้าของนางเปลี่ยนไปในทันใด

นางออกแรงคิดจะปิดประตู ทว่าในยามนี้เท้าของหร่วน-หมิงจือก็ได้ก้าวเข้ามายันประตูไม้แล้วทำให้นางไม่สามารถปิดประตูได้

หร่วนหมิงจือเองไม่ใช่พวกคุณหนูผู้ดีร่างบอบบางอันใด นางทำงานหนักใช้แรงมาหลายปี แม้ยามนี้ทั้งขาและแขนจะยันประตูเอาไว้ แต่ก็ยังมีแรงมากพอที่จะส่งรอยยิ้มมาปลอบเด็กสาวว่า “แม่นางอย่ากลัวเลย ข้าไม่ใช่คนเลว”

เด็กสาวผู้นั้นอายุยังน้อย แต่หร่วนหมิงจือจำได้ว่าไหวจิ่นกับวั่วอวี๋เคยบอกว่าอายุพอๆ กับนาง

ทว่าใบหน้าเล็กๆ ของอีกฝ่ายกลับมีร่องรอยความลำบากยากแค้น จึงทำให้ดูแก่กว่าอายุจริงไม่น้อย

นางได้แต่เม้มปากและเอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบแห้งว่า “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่ใช่คนเลว แต่บ้านข้าไม่ต้อนรับเจ้า เจ้ารีบไปเถิด”

หร่วนหมิงจือเห็นท่าทางเช่นนี้ของเด็กสาวแล้ว ความคิดก็หมุนตลบคิดอะไรไปหลายอย่าง

แต่ใบหน้ากลับไม่เผยอารมณ์ใดออกมา ทำเพียงยิ้มแล้วเอ่ยว่า “ก็ได้ ข้าไม่เข้าบ้านเจ้า แต่ข้ามีคำถามอยากจะถามเจ้าหน่อย ถามเสร็จแล้วจะกลับ ได้หรือไม่”

สีหน้าของเด็กสาวลังเลอยู่ครู่หนึ่ง

หร่วนหมิงจือจึงพยายามเอ่ยต่ออีกว่า “เจ้าเป็นพี่สาวของวั่วอวี๋กับไหวจิ่นใช่หรือไม่” นางเอ่ยด้วยรอยยิ้มที่ไม่มีพิษภัย “ใช่แล้ว ข้ายังไม่ได้บอกเจ้าเลยว่าวั่วอวี๋กับไหวจิ่นเป็นน้องสาวของเจ้า ทั้งสองเปลี่ยนชื่อแล้วน่ะ”

เด็กสาวตื่นตระหนกไป จากนั้นก็ได้สติกลับมาอย่างรวดเร็ว นางมองไปทางหร่วนหมิงจือด้วยท่าทีที่สบายกว่าก่อนเล็กน้อย

หร่วนหมิงจือจึงอาศัยจังหวะถามต่อไปทันทีว่า “วั่วอวี๋กับไหวจิ่นมักจะเอ่ยถึงพี่สาวให้พวกข้าฟัง รวมถึงเล่าเรื่องที่บ้านด้วย พวกนางทั้งสองมักบอกว่าคิดถึงเจ้ากับพี่สาวคนรอง”

ในสายตาของเด็กสาวฉายแววลังเล ครู่หนึ่งนางจึงเอ่ยเสียงแข็งออกมาว่า “เจ้าอยากจะถามอะไรกันแน่”

“วั่วอวี๋หายไปแล้ว เจ้ารู้เรื่องหรือไม่” ใบหน้าของหร่วน-หมิงจือผุดรอยยิ้มขึ้น จากนั้นก็เอ่ยถามไปตรงๆ นางจ้องเขม็งไปที่ใบหน้าของเด็กสาวผู้นั้น ไม่ปล่อยผ่าน

เด็กสาวผู้นั้นคงจะไม่เคยพบเจอกับเรื่องเช่นนี้จึงตัวสั่นขึ้นมาเล็กน้อย

นางเอ่ยทั้งที่เสียงยังสั่นระรัว “ซื่อนีหายไปจากจวนของเจ้าแล้วเจ้าวิ่งมาบ้านข้าเพื่ออะไร”

สีหน้าของหร่วนหมิงจือค่อยๆ เปลี่ยนไป “ข้าเพียงบอกว่าวั่วอวี๋หายไป ข้าได้บอกแล้วหรือว่าเป็นผู้ใด เหตุใดเจ้าถึงรู้ได้ว่าคนที่หายไปเป็นซื่อนี”

เพื่อที่จะทำให้อีกฝ่ายสับสน ตอนที่นางพูดชื่อไหวจิ่นกับวั่วอวี๋ นางจึงจงใจเอ่ยชื่อวั่วอวี๋ก่อน

ในเมื่อเป็นวั่วอวี๋ไหวจิ่นคำนี้ก็พูดได้คล่องอยู่แล้ว

หากเด็กสาวไม่รู้เรื่องอะไรจริง แล้วเหตุใดนางถึงได้มั่นใจเอ่ยออกมาว่าเป็นซื่อนีกันเล่า

เด็กสาวตัวสั่นเทาอีกครั้ง

เพียงครู่เดียวนางก็เอ่ยด้วยเสียงตะกุกตะกักว่า “...ข้าไม่รู้ข้า ข้าเดาเอา”

หร่วนหมิงจือยกมุมปากขึ้น คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

เด็กสาวร้อนใจอย่างเห็นได้ชัด หน้าผากผุดเหงื่อเม็ดเล็กออกมา นางเอ่ยอึกอักต่อไปว่า “...เจ้า เจ้าต้องเชื่อข้า ข้าก็แค่คิดว่า คิดว่าซานนีโตกว่าซื่อนีหน่อย หากจะหายตัวไป ก็น่าจะน่าจะเป็นซื่อนีที่หายตัวไป”

พอพูดต่อนางก็อยากจะปิดประตูอีกครั้ง จึงเอ่ยอย่างร้อนใจว่า “เจ้า เจ้ารีบไปเถอะ! บ้านข้าไม่ต้อนรับเจ้า!”

คำพูดนี้ไม่อาจทำให้หร่วนหมิงจือไขว้เขวได้ นางออกแรงผลักอย่างกะทันหัน

แรงผลักประตูนี้ทำให้เด็กสาวถึงกับเซถอยหลังไปหลายก้าว ถ้วยที่อยู่ในมือเป็นถ้วยกระเบื้องไม่ได้ถือให้มั่นจึงร่วงตกแตกกระจายเป็นเสี่ยงๆ

สีหน้าหร่วนหมิงจือมืดครึ้ม เอ่ยถามอย่างตรงไปตรงมา “วั่วอวี๋อยู่ที่ใด”

เด็กสาวตัวสั่นระริก

อาจเป็นเพราะเสียงถ้วยแตกเมื่อครู่นั้นดึงดูดความสนใจของคนที่อยู่ในบ้าน

คนที่อยู่ในบ้านจึงด่ากราดเสียงดังว่า “ผู้ใดทำถ้วยตกแตกอีก! เจ้าคนล้างผลาญ!”

จากนั้นก็เลิกม่านประตูมุมหนึ่งขึ้น

ปรากฏว่าทันทีที่เลิกม่านประตูขึ้นก็เห็นใบหน้าของหร่วนหมิงจือที่ยืนอยู่หน้าบ้านเข้าอย่างจัง

หร่วนหมิงจือจำได้ นางคือมารดาของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋

ไม่กี่วันก่อนเพิ่งจะได้เจอกัน

บนศีรษะของหญิงผู้นั้นยังคงโพกด้วยผ้าสีน้ำตาลเช่นเดิม ในมือถือผ้าอ้อมผืนหนึ่ง ท่าทางดูเหมือนกำลังจะเปลี่ยนผ้าอ้อมให้บุตรชาย

ครั้นเห็นหร่วนหมิงจือยืนอยู่หน้าประตู ทั้งร่างก็สั่นเทา

หร่วนหมิงจือหรี่ตาลง สีหน้าที่แต่ละคนเห็นนางต่างก็ล้วนแต่มีท่าทีประหลาด

จะบอกว่าพวกนางไม่มีอะไรในใจ หร่วนหมิงจือไม่มีทางเชื่อเด็ดขาด

การหายตัวไปของวั่วอวี๋ แปดส่วนจะต้องเกี่ยวข้องกับครอบครัวนี้อย่างแน่นอน!

วั่วอวี๋ถูกครอบครัวนี้พาไปไว้ที่ใดกันแน่

หร่วนหมิงจือครุ่นคิดอยู่ในใจ จากนั้นก็เดินเข้าไปในลานบ้าน

บทที่ 505 เจ้าบุกรุกพื้นที่ส่วนตัว

หญิงผู้นั้นร้องตะโกนราวกับเห็นผีว่า “ออกไปนะ! ไสหัวออกไป! มาบ้านข้าด้วยเหตุใด!”

หร่วนหมิงจือเดินอ้อมเศษถ้วยที่แตกนั้นไป จากนั้นก็ยืนนิ่งอยู่ในลานบ้านพร้อมกับเอ่ยถามด้วยสีหน้าและน้ำเสียงที่หนักแน่นว่า “เจ้าเอาตัววั่วอวี๋ไปซ่อนที่ใดแล้ว”

หญิงผู้นั้นตัวสั่นระริก แววตาลุกลี้ลุกลนไม่กล้ามองหน้าหร่วนหมิงจือตรงๆ ทำได้เพียงแสร้งแข็งกร้าวแต่ในใจกลับกลัวจนตัวหด รีบออกคำสั่งเด็กสาวที่เปิดประตูให้หร่วนหมิงจือว่า “ต้านี ยังจะยืนบื้ออยู่ทำไม! รีบไล่นางออกไปเสีย!”

ท่าทีของเด็กสาวผู้นั้นใกล้ร้องไห้ออกมาอยู่รอมร่อ นางรุดหน้าเข้าไปผลักหร่วนหมิงจือ แล้วเอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “เจ้ารีบไปเสีย ข้าจะถูกเจ้าทำให้ตายแล้ว!”

หร่วนหมิงจือควักเหรียญอีแปะออกมาจากถุงเงิน แล้วยัดใส่มือของเด็กสาว “เงินนี้ชดใช้ถ้วยของพวกเจ้าที่ตกแตกไปเมื่อครู่”

นางทำเป็นเหมือนจะเดินกลับไป หญิงวัยกลางคนกับเด็กสาวจึงค่อยถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

ทว่าหร่วนหมิงจือกลับยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น

สีหน้าของหญิงวัยกลางคนกับเด็กสาวตึงเครียดขึ้นมาทันใด พลางมองมาทางนางด้วยความระแวดระวัง

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นโบกผ้าอ้อมพร้อมกับขู่นางว่า “หากเจ้าไม่ไป ข้าจะแจ้งทางการ! บอกว่าเจ้า เจ้าบุกรุกพื้นที่ส่วนตัว!”

นางจำได้ชัดเจนว่า ก่อนหน้านี้ไม่รู้ว่าบุตรสาวของอาสะใภ้ใหญ่หลิวไปมีเรื่องอะไรกับพวกอันธพาล จนอีกฝ่ายถึงขั้นตามมาถึงบ้าน ไม่ว่าจะพูดอะไรก็ไม่ยอมฟัง ไม่ยอมออกจากบ้าน บังคับให้อาสะใภ้ใหญ่หลิวยกบุตรสาวให้แต่งงานกับเขา

อาสะใภ้ใหญ่หลิวทำอะไรไม่ได้ จึงไปแจ้งความ ทางการเลยใช้ข้อหาบุกรุกพื้นที่ส่วนตัวมาจับตัวไป

หากจะถามว่าพวกอันธพาลกลัวสิ่งใด แน่นอนว่าต้องกลัวทางการที่สุด หลังจากถูกทางการเอาตัวไปแล้วก็เป็นผู้เป็นคนขึ้นมาไม่น้อย

เพราะฉะนั้นหญิงผู้นี้จึงได้จดจำข้อหา ‘บุกรุกพื้นที่ส่วนตัว’ นี้ได้อย่างแม่นยำ

ในยามนี้จึงคิดจะเอามาขู่หร่วนหมิงจือ

พอหร่วนหมิงจือฟังแล้ว ใบหน้าก็พลันผุดรอยยิ้มสดใสขึ้นกว่าเดิม เพียงแต่รอยยิ้มนั้นกลับไปไม่ถึงดวงตา

นางมองหญิงวัยกลางคนผู้นั้น แล้วเอ่ยเสียงราบเรียบว่า “ก็ได้ เช่นนั้นก็ไปที่ทางการกัน พอดีเลย ข้าจะได้แจ้งทางการด้วยว่า เด็กที่บ้านของข้ามีแนวโน้มน่าสงสัยว่าจะถูกลักพาตัวไปขาย”

ครั้นหญิงผู้นั้นได้ยิน สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันทีราวกับโดนเหยียบหางแทบจะกระโดดขึ้นมา

“พูดบ้าบออะไร หลอกไปขายอะไร!”

หญิงผู้นั้นกัดฟันกรอด อธิบายว่า “เดิมทีก็เป็นบุตรสาวของข้า!”

พอคำพูดนี้หลุดออกมา นางก็ตระหนักได้ในทันทีว่าตนเผลอหลุดปากไปแล้ว จึงได้รีบเอ่ยอย่างรีบร้อนว่า “ข้าหมายความว่า อย่าว่าแต่ยามนี้ซื่อนีไม่อยู่บ้านข้าเลย ต่อให้อยู่แล้วจะเหตุใด! เดิมทีนางก็เป็นบุตรสาวของข้าอยู่แล้ว!”

เด็กสาวผู้นั้นแค่ฟังก็รู้ว่าไม่ได้การแล้ว

เป็นไปตามคาด หร่วนหมิงจือเผยรอยยิ้มขึ้นมาอีกครั้ง ครั้งนี้ยังปรบมือเบาๆ ด้วยอีกต่างหาก “ร้ายกาจ ร้ายกาจยิ่ง ตั้งแต่ต้นจนจบข้าพูดเพียงว่าวั่วอวี๋ แต่พวกเจ้าสองคนกลับยืนยันเองว่าเป็นซื่อนี นี่น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นถึงกับหน้าซีด แต่ก็ไม่ได้สนใจ รีบโบกผ้าอ้อมในมือไล่หร่วนหมิงจือออกไปอย่างไร้มารยาท

พอตรวจสอบถึงขั้นนี้ หร่วนหมิงจือก็รู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องให้เกียรติอะไรคนบ้านนี้อีกแล้ว นางหันตัวกลับไปด้วยใบหน้าบูดบึ้ง ไม่ได้พูดอะไร รีบก้าวเท้าออกไปจากลานบ้านนี้ทันที

ประตูไม้บานเก่าที่อยู่ด้านหลังนั้นถูกปิดลงอย่างแรงเสียงดัง

จากนั้นก็มีเสียงด่าทอดังมาตามสายลม

“เปิดประตูให้นางทำไม!”

หร่วนหมิงจือไม่แม้แต่จะหันหลังกลับไปมอง รีบเดินออกไปจากตรอกนั้นทันที

นางมุ่งหน้าไปยังศาลาที่ว่าการ

ในยามนี้แม้จะเป็นช่วงปีใหม่ แต่ที่ศาลาที่ว่าการก็ยังมีคนคอยเฝ้าอยู่

กอปรกับรู้จักหร่วนหมิงจืออยู่แล้ว ไม่นานก็มีหัวหน้ามือปราบคนหนึ่งพาหร่วนหมิงจือเข้าไปกับผู้คุมอีกสองคน

หัวหน้ามือปราบผู้นั้นแซ่เจิง เป็นมือปราบเก่าแก่คนหนึ่ง

ก่อนหน้านี้เขาคิดว่าหร่วนหมิงจือนั้นเป็นคนที่ใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัวเอื้อประโยชน์ให้ตนเอง แต่หลังจากผ่านเรื่องราวต่างๆ มามากมาย หัวหน้ามือปราบเจิงจึงได้เห็นกับตา

ตนเองว่า การกระทำทุกอย่างของหร่วนหมิงจือนั้นไม่ได้ละเมิดกฎหมายใดๆ ของต้าซิงเลยแม้แต่น้อย

และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ อาศัยแค่ความสัมพันธ์ระหว่างหร่วนหมิงจือกับฮูหยินนายอำเภอของพวกเขาแล้ว ทั้งๆ ที่สามารถขอให้เอื้ออำนวยทางให้สะดวกขึ้นได้ง่ายๆ แต่ก็ไม่เห็นว่านางจะเคยใช้ความสัมพันธ์นี้ขูดรีดเลือดเนื้อชาวบ้านเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เขาถึงขนาดได้ยินมาว่าหร่วนหมิงจือยอมทุบเงินก้อนโตซื้อจวนหลังใหญ่หลังหนึ่งไว้สำหรับรับเลี้ยงเด็กกำพร้าพวกนั้นโดยเฉพาะ ก่อนปีใหม่ช่วงนั้นเขาก็เห็นว่าหร่วนหมิงจือมาทำเอกสารให้เด็กกำพร้าพวกนั้นด้วยตนเอง

ครั้งนี้เขาเข้าเวรอยู่ที่ศาลาที่ว่าการพอดี ครั้นได้ยินหร่วน-หมิงจือมาบอกว่ามีคนหลอกเด็กที่จวนซ่านฝู่ของนางไปขาย ยามนี้ไม่รู้ว่าเด็กอยู่ที่ใด เขาก็รีบยกดาบขึ้น พาผู้คุมทั้งสองออกมากับหร่วนหมิงจือ

หร่วนหมิงจือรู้สึกตื้นตันยิ่ง การที่มีมือปราบเชี่ยวชาญเช่นนี้ออกหน้าให้ คงจะช่วยผ่อนแรงไปได้ไม่น้อย “...รบกวนหัวหน้ามือปราบเจิงแล้ว”

หัวหน้ามือปราบเจิงปรับตำแหน่งที่ห้อยดาบบนเอวของตน จากนั้นก็หรี่ตาลง แล้วเอ่ยว่า “แม่นางหร่วนมีเมตตาคุณธรรมเหลือล้น ออกทั้งแรงทั้งเงินเพื่อช่วยเหลือเด็กที่น่าสงสารพวกนั้น ยามนี้เกิดเรื่องขึ้น ทางการอย่างพวกเราย่อมไม่อาจนิ่งดูดาย”

หร่วนหมิงจือพยักหน้านิ่งๆ ไม่ได้พูดอะไรต่ออีก

นางพาคนไปที่บ้านเก่าของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋

ในยามนี้ประตูใหญ่ปิดอยู่อย่างแน่นหนา หร่วนหมิงจือสบตากับหัวหน้ามือปราบเจิง เขาจึงผลักประตูเข้าไป

พอได้ยินเสียงของทองแดงกระทบเข้ากับกลอนประตูก็รู้ได้ทันทีว่าด้านในลงกลอนอยู่

หัวหน้ามือปราบเจิงขมวดคิ้ว จากนั้นก็เคาะประตูแรงๆ อีกสองสามครั้ง แล้วเอ่ยเสียงดังว่า “ทางการมาตรวจค้น รีบเปิดประตูเสีย!”

เสียงดังโหวกเหวกขนาดนี้ ไม่มีทางที่คนด้านในจะไม่ได้ยิน

แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากด้านในเลยแม้แต่น้อย

หร่วนหมิงจือได้แต่เอ่ยเสียงเบาอยู่ด้านข้างว่า “เมื่อครู่ตอนที่ข้ามา ด้านในก็ลงกลอนไว้ บุตรสาวคนโตของนางเป็นคนมาเปิดให้”

หัวหน้ามือปราบเจิงพยักหน้า ด้านในลงกลอนเอาไว้ก็แสดงว่าในบ้านจะต้องมีคนอยู่แน่นอน

หัวหน้ามือปราบเจิงมีรูปร่างสูงใหญ่ เขาแค่ยกมือขึ้นเคาะประตูแรงๆ ก็เกิดเสียงดังสนั่น “หากไม่เปิดประตูอีกข้าจะใช้ข้อหาขัดขืนกฎหมายไม่ให้ความร่วมมือกับทางการมาจับพวกเจ้าทั้งบ้านไปให้หมด!”

เสียงดังสนั่นหวั่นไหวเช่นนี้ทำให้เพื่อนบ้านสองข้างทางอดเปิดประตูออกมาดูไม่ได้ พอเห็นว่าคนที่มาเคาะประตูเป็นผู้คุมของศาลาที่ว่าการ แต่ละคนก็ได้แต่อ้าปากหวอสบตากัน

อาสะใภ้ที่สนทนากับหร่วนหมิงจือเมื่อครู่นี้ก็เข้ามาถามหัวหน้ามือปราบเจิงด้วยความอยากรู้อยากเห็น “ท่านผู้คุม นี่เรื่องอะไรกันเจ้าคะ”

ยามนี้สถานการณ์ยังไม่แน่ชัด หัวหน้ามือปราบเจิงเองก็พูดอะไรได้ไม่มาก จึงเอ่ยเพียงว่า “ข้ามาหาคนบ้านนี้เพราะมีธุระเล็กน้อย”

อาสะใภ้ผู้นั้นพยักหน้า แล้วกระแอมเสียงหนึ่ง จากนั้นก็ตะโกนทันทีว่า “หลี่ชุ่ย รีบเปิดประตูเร็วเข้า ท่านผู้คุมเขามีธุระมาหาเจ้า! หากไม่รีบออกมาอีก วันที่สิบห้าปีนี้ เกรงว่าบ้านเจ้าจะได้ไปนั่งกันในคุกแล้ว!”

เสียงนี้ดังทะลวงเข้าหูคนที่อยู่ตรงนั้นเต็มๆ

แต่ไม่พูดไม่ได้ว่า วิธีการนี้ของอาสะใภ้ใหญ่ผู้นั้นมีประโยชน์มากจริงๆ

ทันใดนั้น ด้านในก็มีเสียงเคลื่อนไหวอย่างเชื่องช้าเดินมาเปิดประตู

หญิงวัยกลางคนที่โพกศีรษะด้วยผ้าสีน้ำตาล สีหน้าของนางทั้งซีดขาวและแข็งกระด้างในเวลาเดียวกัน ยืนอยู่หลังประตูแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงประหม่าว่า “พวกท่านมาทำอะไร!”

อาสะใภ้ผู้นั้นก็รีบอธิบายว่า “ข้าว่านะหลี่ชุ่ย คนในบ้านเจ้าทำอะไรกันอยู่ ท่านผู้คุมเรียกอยู่ตั้งนานแล้ว พวกเราต่างก็ได้ยินกันหมดแล้ว พวกเจ้าทำอะไรกันถึงได้ไม่รู้เรื่องเช่นนี้”

สีหน้าหญิงวัยกลางคนที่โพกศีรษะด้วยผ้าสีน้ำตาลที่มีชื่อว่า ‘หลี่ชุ่ย’ ผู้นั้นไม่เป็นธรรมชาติอย่างยิ่ง นางเอ่ยตะกุกตะกักว่า “...เมื่อครู่ลูกร้องน่ะ เลยไม่ได้สนใจเสียงด้านนอก”

บทที่ 506 แว้งกัดทีหนึ่ง

เหตุผลนี้ช่างดันทุรังสิ้นดี

แต่นี่ก็ไม่ใช่เวลาที่หัวหน้ามือปราบเจิงจะมาคิดมากเรื่องนี้ เขามองสำรวจหญิงวัยกลางคนผู้นั้นจากบนลงล่าง จากนั้นก็พยักหน้าและเอ่ยถาม “หลี่ชุ่ยใช่หรือไม่ เข้าไปคุยกันด้านใน”

หญิงผู้นั้นไม่ค่อยยินยอมนัก “ท่านผู้คุม ไม่ค่อยสะดวกเท่าใดกระมังเจ้าคะ ในบ้านมีเด็กด้วย...”

อาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านที่เรียกให้เปิดประตูคนเมื่อครู่นี้เม้มปากยิ้มแล้วเอ่ยว่า “โธ่ มีอะไรไม่สะดวกกัน ข้าว่านะหลี่ชุ่ย ท่านผู้คุมเพียงจะเข้าไปคุยไม่กี่ประโยคเอง ใช่ว่าจะเอาบุตรชายเจ้าไปที่ใดกัน หากเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิด เหตุใดถึงไม่กล้าให้ท่านผู้คุมเข้าไปเล่า”

“...”

หัวหน้ามือปราบเจิงเองก็พยักหน้าอย่างหนักแน่น “พี่สาวท่านนี้กล่าวได้มีเหตุผลยิ่ง”

อาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านก็ยิ่งได้ใจ

หญิงที่โพกศีรษะด้วยผ้าสีน้ำตาลในยามนี้ต่อให้ไม่ยินยอมอย่างไรก็ไร้ประโยชน์ นางได้แต่มองและชักสายตาไปทางอาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านหนึ่งที จากนั้นก็กวาดสายตาไปทางหร่วนหมิงจือที่อยู่ข้างๆ ในแววตาเต็มไปด้วยความเคียดแค้น

“เร็วหน่อย” หัวหน้ามือปราบเจิงเอ่ยเร่งอย่างเหลืออด

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็ไม่กล้าพูดอะไรมาก ได้แต่หลีกทางให้หัวหน้ามือปราบเจิงด้วยความหวาดกลัว และเปิดทางให้เขาพาผู้คุมอีกสองคนเข้าไปในบ้านอย่างว่าง่าย

อาสะใภ้ใหญ่ที่เป็นเพื่อนบ้านก็ตามเข้ามาด้านในด้วยเช่นกัน หญิงที่โพกศีรษะด้วยผ้าสีน้ำตาลแค่นเสียงดังขึ้นเล็กน้อยว่า “เจ้ามาทำอะไร”

อาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านไม่ได้ใส่ใจนาง แต่กลับตะโกนไปทางหัวหน้ามือปราบเจิงที่อยู่ด้านหน้าว่า “ท่านผู้คุม ไม่แน่ว่าอาจจะมีอะไรที่ข้าสามารถช่วยท่านได้ก็เป็นได้นะเจ้าคะ”

หัวหน้ามือปราบเจิงหันกลับมา แล้วเอ่ยกับหญิงวัยกลางคนผู้นั้นอย่างจริงจังว่า “ให้นางเข้ามา ในเมื่อนางเป็นเพื่อนบ้านของเจ้า ไม่แน่ว่าคำให้การของนางอาจมีอะไรที่เป็นประโยชน์บ้าง”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นทำได้เพียงกัดฟันกรอด และให้อาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านเข้ามา

ส่วนหร่วนหมิงจือนั้น หญิงที่โพกศีรษะด้วยผ้าสีน้ำตาลถึงกับยื่นมือออกไปขวางทางนางเอาไว้

หร่วนหมิงจือขมวดคิ้ว คร้านจะยื้อยุดกับหญิงที่ชื่อหลี่ชุ่ย นางจึงส่งเสียงเรียก “หัวหน้ามือปราบเจิง”

หัวหน้ามือปราบเจิงหันหลังกลับมา ครั้นเห็นว่าหลี่ชุ่ยขวางทางไม่ให้หร่วนหมิงจือเข้ามา เขาก็ขมวดคิ้วแน่น คิดในใจว่าท่าทางของหญิงผู้นี้เหมือนทำอะไรผิด จะต้องก่อเรื่องใหญ่อะไรแน่นอน

แต่ใบหน้าของเขากลับไม่เผยอารมณ์ใดๆ เพียงเอ่ยราบเรียบว่า “นางเป็นเจ้าทุกข์ฟ้องร้องว่าเจ้าหลอกเด็กไปขาย การที่เจ้ารั้งนางไว้เช่นนี้หมายความว่าอย่างไร”

มือหลี่ชุ่ยสั่นระริก นางคิดไม่ถึงว่าหร่วนหมิงจือจะไปฟ้องทางการเรื่องที่พวกนางทำ

หร่วนหมิงจือหัวเราะเสียงเย็น จากนั้นก็คลายมือของหลี่ชุ่ยออก แล้วเดินเข้าไปในบ้าน

ในบ้านจุดถ่านในปริมาณที่มากพอสมควร พอหร่วน-หมิงจือเดินเข้าไปก็ถึงกับต้องชะงัก มองไปทางทารกน้อยบนเตียงเตาที่ร้องไห้งอแงไม่หยุด

เด็กสาวคนที่เคยยื่นน้ำให้หร่วนหมิงจือก่อนหน้านี้กำลังกล่อมเด็กน้อยอยู่ จากมุมข้างๆ ที่หร่วนหมิงจือมองไปก็เห็นว่าแก้มของเด็กสาวบวมแดงขึ้นมาเป็นรอยนิ้วมือห้านิ้วรางๆ แค่ดูก็รู้แล้วว่าเมื่อครู่คงโดนตบไม่ใช่เพียงฉาดเดียว

แววตาของหร่วนหมิงจือนุ่มลึก

หญิงที่โพกศีรษะด้วยผ้าสีน้ำตาลรีบเดินเข้ามาอุ้มเด็กชายตรงหน้าเด็กสาวไปกล่อม แล้วมองพวกหัวหน้ามือปราบเจิงด้วยความไม่พอใจ “...ท่านผู้คุม พวกท่านทำให้บุตรชายคนเล็กของข้าตกใจร้องไห้แล้วนะ”

หัวหน้ามือปราบเจิงไม่ยี่หระ เอ่ยเพียงว่า “หากเจ้าเปิดประตูให้เร็วกว่านี้ก็จะไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนี้”

หญิงผู้นั้นอับจนวาจา

ในยามนี้หร่วนหมิงจือจึงได้มีเวลาสำรวจบ้านหลังเล็กที่ค่อนข้างเตี้ยแห่งนี้

บ้านแห่งนี้ดูเก่าซอมซ่อไปสักหน่อย อุปกรณ์ข้าวของเครื่องใช้ก็ค่อนข้างเก่า หมวกทำนาที่แขวนอยู่ตรงหน้าต่างก็ขาดเป็นรูโบ๋

ในบ้านทั้งหลัง มีเพียงแต่เสื้อผ้าที่เด็กชายตัวน้อยสวมใส่เท่านั้นที่ดูแล้วเป็นผ้าใหม่ชั้นดี ขัดกับสภาพบ้านนี้อย่างสิ้นเชิง

หร่วนหมิงจือยังคงมองสำรวจต่อไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงสตรีวัยกลางคนผู้นั้นกลั้นโทสะไว้ในใจแล้วเอ่ยว่า “...ท่านผู้คุม ท่านเป็นคนของทางการ พวกเราเป็นแค่ชาวบ้านธรรมดาๆ แน่นอนว่าย่อมไม่กล้ามีปัญหากับท่าน แต่การที่ท่านมาที่นี่ก็ต้องพูดให้ชัดเจน ว่าแท้จริงแล้วบ้านพวกข้าทำความผิดอะไรต่อทางการกันแน่ ปีใหม่แท้ๆ แต่ท่านกลับนำทั้งคนทั้งดาบมาที่

บ้านของข้า หากผู้อื่นเห็นเข้าไม่แน่อาจจะคิดว่าที่บ้านของข้าเกิดเรื่องอะไรขึ้น!”

นางบ่นกระปอดกระแปด สายตามองไปทางหร่วนหมิงจือ

หร่วนหมิงจือเองก็ไม่ได้ปล่อยตามอำเภอใจ เอ่ยแทรกขึ้นมาว่า “ข้าถามเป็นครั้งสุดท้าย วั่วอวี๋อยู่ที่ใด”

ขณะที่หญิงวัยกลางคนผู้นั้นกำลังจะพูดอะไรออกมา หัวหน้ามือปราบเจิงก็ชักดาบที่อยู่ข้างเอวออกให้ได้ยินเสียงคมดาบเสียดสีกับฝัก หญิงวัยกลางคนผู้นั้นตัวสั่นเทา จึงไม่กล้าเฉไฉอีก รีบเอ่ยว่า “...วั่วอวี๋เป็นผู้ใด”

หร่วนหมิงจือหัวเราะเสียงเย็น “มาบัดนี้กลับทำเป็นไม่รู้จักแล้วหรือ เมื่อครู่ยังเถียงกับข้าคอเป็นเอ็นอยู่เลยว่า ซื่อนีเป็นบุตรสาวของเจ้าจะถือว่าเป็นการหลอกไปขายได้อย่างไร”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นถึงกับหน้าถอดสี ขณะที่กำลังจะพูดแถ อาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านผู้นั้นก็เอ่ยแทรกขึ้นมาอย่างออกรสว่า “...ไอ้หยา ซื่อนีหรือ ข้าได้ยินมาว่าบ้านนางขายซานนีกับซื่อนีให้คนตระกูลร่ำรวยแลกเอาเงินไปแล้ว”

หญิงวัยกลางคนมองอาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านด้วยความโมโห สายตาไปหยุดอยู่ที่หร่วนหมิงจือ “พูดอะไรกัน!...พวกข้าพวกข้าเพียงพูดกันเล่นๆ ว่าจะส่งลูกไปให้นางเลี้ยงเท่านั้นเอง เรื่องนี้คนส่วนใหญ่ต่างก็รู้” นางชี้ไปทางหร่วนหมิงจือ กลอกตาพร้อมเอ่ยว่า “ยามนี้เจ้าเป็นคนทำซื่อนีหายไปแล้ว ยังจะมีหน้ามาตามหาซื่อนีกับพวกข้าว่าอยู่ที่ใดอีกหรือ! ไม่ใช่พวกข้าที่ควรจะถามเจ้ามากกว่าหรอกหรือ!”

นางเอ่ยอย่างออกรส จากนั้นก็อุ้มบุตรชายแล้วลุกขึ้นมาจากเตียงเตา พร้อมกับเอ่ยกับมือปราบอย่างตื่นเต้นว่า “...พูดเรื่องนี้แล้ว ข้าคิดว่านางอาศัยชื่อว่ารับเลี้ยงแล้วขายบุตรสาวของข้าไป!...ใช่ จะต้องเป็นเช่นนี้แน่นอน! เป็นนางที่ขายบุตรสาวข้าไป! ท่านผู้คุม ท่านต้องให้ความเป็นธรรมกับข้านะเจ้าคะ!”

หร่วนหมิงจือถูกหญิงผู้นี้แว้งกัดไปทีหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกประหลาดใจอะไร

นางเอ่ยกับหัวหน้ามือปราบเจิงว่า “...หัวหน้ามือปราบเจิงก็เห็นแล้วว่าบ้านนางนั้นปฏิเสธเสียงแข็งซ้ำยังมาโยนความผิด

ให้ข้าอีก ขอให้ท่านหัวหน้ามือปราบเจิงสืบหาความจริงแล้วคืนความเป็นธรรมให้ข้าด้วยเจ้าค่ะ”

ยามนี้เองเด็กชายที่อยู่ในอ้อมกอดของหญิงวัยกลางคนก็ตกใจจนร้องไห้เสียงดัง ทำให้นางปวดใจยิ่งนัก

นางยื่นเด็กน้อยให้บุตรสาวคนโต แล้วกดเสียงต่ำเอ่ยว่า “พาน้องชายเจ้าไปเล่นห้องข้าง ไป!”

บุตรสาวคนโตที่ใบหน้าบวมเป่ง พยักหน้าตอบรับคำหนึ่ง จากนั้นก็อุ้มน้องชายที่ร้องไห้งอแงไม่หยุดไปที่ห้องข้างห้องนั้น

อาสะใภ้เพื่อนบ้านเห็นละครฉากนี้แล้วก็รู้สึกว่าน่าสนใจนัก จึงอดเอ่ยถามไม่ได้ว่า “ข้าว่านะหลี่ชุ่ย เหตุใดใบหน้าของต้านีบ้านเจ้าถึงได้เป็นเช่นนั้นเล่า บวมขนาดนั้น เด็กโตเพียงนี้แล้วควรรักษาหน้ากันบ้าง อีกไม่นานก็จะต้องออกเรือนแล้ว เจ้าตบหน้านางเช่นนี้หาใช่เรื่องดีอันใด”

หลี่ชุ่ยแทบจะเอ่ยโพล่งทันทีว่า “ไม่เป็นไร ในเมื่อหาบ้านใหม่ได้แล้ว”

นางพูดเร็วเกินไป หลังจากคำพูดออกจากปากแล้วก็ถึงกับชะงักไป ครั้นเห็นสีหน้าของหัวหน้ามือปราบเจิงนิ่งเรียบไป ก็รีบเอ่ยว่า “พูดผิดๆ ข้าหมายถึงหาบ้านหมั้นหมายไว้เรียบร้อยแล้ว”

อาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านส่งเสียงจุ๊ๆ ออกมา หลี่ชุ่ยกลัวยิ่งนัก กลัวว่านางจะพูดอะไรออกมาส่งเดชอีก จึงรีบยกถาดผลไม้ที่มีเมล็ดผลไม้ต่างๆ วางลงบนโต๊ะด้วยความเสียดาย จากนั้นก็โบกมือเรียกคนมากิน “มาๆๆ กินของว่างกันก่อน ...”

อาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านกลอกตาแต่ก็ไม่ได้พูดอะไร หันหน้ากลับไปหยิบเมล็ดแตงขึ้นมา

บทที่ 507 อ่อนโยน

หญิงวัยกลางคนที่บนศีรษะโพกผ้าสีน้ำตาลมองอาสะใภ้ใหญ่เพื่อนบ้านด้วยแววตาเคียดแค้นทีหนึ่ง

ขณะที่นางกำลังจะหันมาพูดอะไรบางอย่างกับหัวหน้ามือปราบเจิง ขณะนั้นเองหัวหน้ามือปราบเจิงก็ถามว่า “สามีของเจ้าเล่า”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นถึงกับชะงักไป สีหน้าถอดสีเล็กน้อย เอ่ยอึกอักว่า “...สามีของข้า ออกไปข้างนอก ออกไปเยี่ยมญาติเจ้าค่ะ”

หัวหน้ามือปราบเจิงพยักหน้า จากนั้นก็ถามไปอีกว่า “ออกไปเมื่อใด”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นได้แต่กลอกตาไปมา ด้วยประสบการณ์การไต่สวนที่ชำนาญของหัวหน้ามือปราบเจิง แค่ดูก็รู้แล้วว่าถามถึงจุดสำคัญ เขารีบเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ดังกว่าเดิมว่า “ตกลงออกไปเมื่อใดกันแน่!”

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นอึกอักอยู่นาน

หัวหน้ามือปราบเจิงพยักหน้า จากนั้นก็ยกดาบที่เหน็บที่เอวขึ้นมาพลางเอ่ยกับหญิงวัยกลางคนผู้นั้นว่า “ข้าจะให้โอกาสเจ้าเป็นครั้งสุดท้าย ซ่านวั่วอวี๋อยู่ที่ใด เจ้าไม่รู้จริงหรือ”

ก่อนหน้านี้หร่วนหมิงจือให้เด็กๆ ที่จวนซ่านฝู่เลือกแซ่ที่ตนเองชอบ เด็กๆ หลายคนใช้แซ่ซ่านตามชื่อของจวนซ่านฝู่ ตอนที่ไปยื่นเอกสาร สถานะของสองพี่น้องไหวจิ่นและวั่วอวี๋ก็ถูกบันทึกไว้กับทางการแล้วว่าชื่อซ่านวั่วอวี๋

ในยามนี้หัวหน้ามือปราบเจิงก็เตือนหญิงวัยกลางคนผู้นั้นว่า เด็กน้อยคนนี้มีข้อมูลอยู่กับทางการแล้ว

ทว่าหญิงวัยกลางคนผู้นั้นกลับยังคงดื้อดึงส่ายหน้า เอ่ยเสียงหนักแน่นว่า “ใช่ ข้าไม่รู้!”

หัวหน้ามือปราบเจิงไม่ได้พูดอะไรต่อ เพียงพยักหน้าแล้วเอ่ยกับหร่วนหมิงจือว่า “พวกเรากลับไปตามหาเบาะแสที่อยู่ของซ่านวั่วอวี๋กันก่อน”

หร่วนหมิงจือพยักหน้า อันที่จริง ต่อให้ไม่ได้ความอะไรจากปากของหญิงผู้นี้ พวกเขาก็สามารถหาที่อยู่ของวั่วอวี๋ได้เช่นกัน

หร่วนหมิงจือคิดไปคิดมาก็เรียกเด็กสาวที่กำลังอุ้มน้องชายอยู่ว่า “...ไหวจิ่นกับวั่วอวี๋ต่างก็คิดถึงพี่สาวทั้งสองคนมาก ยามที่ฉลองปีใหม่ที่จวนได้แบ่งลูกกวาดกัน พวกนางก็แอบเก็บส่วนของตนเองที่เหลือไว้ครึ่งหนึ่ง บอกว่าจะเอามาให้พวกเจ้า”

กล่าวจบนางก็ไม่ได้พูดอะไรต่ออีก เดินตามหลังหัวหน้ามือปราบเจิงออกจากบ้านไป

เงาของเด็กสาวผู้นั้นชะงักค้างไปแต่ก็ไม่ได้หันกลับมา

การที่ทางการหาตัวคนนั้นต้องมีหลักการและย่อมต้องทำได้ดีกว่าเด็กๆ จวนซ่านฝู่ของพวกนางที่ออกไปหาเอง

อีกอย่างเรื่องการหายตัวไปของเด็กก็เกิดขึ้นในเวลากลางวันแสกๆ ด้วยความร่วมมือจากทางการจะต้องพบเบาะแสในไม่ช้าอย่างแน่นอน

นี่เป็นเหตุผลที่ในตอนแรกหัวหน้ามือปราบเจิงไม่ได้ร้อนใจมากมาย

ในช่วงปีใหม่ บนท้องถนนมีผู้คนไม่น้อยที่ออกเดินทางไปเยี่ยมญาติ ยามนี้ที่อำเภออี๋จิ่นของพวกเขาก็สงบสุขดี จะให้เด็กคนหนึ่งหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยไม่ได้!

มีคนเห็นชายคนหนึ่งยืนวนเวียนอย่างลับๆ ล่อๆ อยู่บริเวณประตูด้านหลังของจวนซ่านฝู่

มีคนเห็นเด็กผู้หญิงตัวน้อยเดินออกมาจากประตูด้านหลังพร้อมกับชายผู้นั้น

สุดท้ายแล้ว เบาะแสที่ค่อยๆ ปรากฏออกมาเป็นสายก็ชี้ชัดไปที่บ้านของหญิงวัยกลางคนผู้นั้น

ยามนี้ หัวหน้ามือปราบเจิงได้พาตัวคนผู้หนึ่งไปที่บ้านเก่าของไหวจิ่นกับวั่วอวี๋

ครั้งนี้ไม่เหมือนกับครั้งก่อนตรงที่ครั้งก่อนพวกเขาแค่มาสอบถาม แต่ครั้งนี้เอาโซ่ไปด้วย

จะว่าไปแล้วก็บังเอิญ ตอนที่พวกเขามาถึงบ้านก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่ชายเจ้าของบ้านกลับบ้านพอดี เขาก็กำลังจะเข้าไปในบ้าน

เดิมทีชาวบ้านส่วนใหญ่ก็เกรงกลัวทางการอยู่แล้ว โดยเฉพาะคนที่เหน็บดาบและถือโซ่ตรวนมาด้วย แค่ดูก็รู้แล้วว่าเป็นผู้คุมที่มาคุมตัวคนไป

ชายผู้นั้นตกใจจนเข่าอ่อนแทบจะคุกเข่าลงบนพื้น

ทั้งโต้แย้งเฉไฉไปมา

หญิงที่โพกศีรษะด้วยผ้าสีน้ำตาลก็รีบออกมา พอได้เห็นว่าครั้งนี้ทางฝั่งผู้คุมเอาจริงก็รีบร้องไห้ออกมาเสียงดัง “...มีหลักฐานอะไรกัน เหตุใดจู่ๆ ถึงได้มาจับตัวคนกันง่ายๆ เช่นนี้”

หัวหน้ามือปราบเจิงแกว่งโซ่ เสียงโซ่โลหะกระทบกันจนเกิดเสียงดังกังวานทำให้คนฟังใจหวาดหวั่น

“หากไร้หลักฐาน แน่นอนว่าย่อมมาจับกุมไม่ได้” หัวหน้ามือปราบเจิงเอ่ยเสียงเย็นชา “แต่ยามนี้มีคนฟ้องร้องว่าพวกเจ้าต้มตุ๋นเด็กไปขาย เจ้า ไปขึ้นศาลกับข้าเสียดีๆ!”

หัวหน้ามือปราบเจิงเรียกตัวชายที่เพิ่งกลับมา

พอชายผู้นั้นได้ฟัง ขาก็อ่อนปวกเปียกยิ่งกว่าเดิม พยายามประคองภรรยาเอาไว้กว่าจะสามารถยืนให้มั่นคงได้

สถานที่อย่างศาล ได้ยินว่าหากเข้าไปแล้วไม่ตายก็ต้องถูกถลกหนังออกมา!

“หลักฐานอะไรกัน!” ชายผู้นั้นยังไม่ยอมรับ “ไม่แน่ว่าอาจเป็นของปลอมก็ได้!”

ยังกล้าเฉไฉอีก

หัวหน้ามือปราบเจิงโบกมือเรียกผู้คุมอีกสองคนให้มาพาตัวชายผู้นี้ไป

ในยามนี้ทั้งสองไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิงต่างก็ร้อนใจแล้ว

พวกเขาได้รู้ดีแล้วว่า ต่อหน้าคนของทางการ การที่พวกเขาจะยึกยักบิดเบือนนั้นล้วนไร้ประโยชน์

ดวงตาของเขากลอกกลิ้ง จากนั้นก็ตะโกนเถียงคอเป็นเอ็นว่า “...ข้าก็เพียงคิดถึงซื่อนี! พานางออกมาเล่นประเดี๋ยวเดียว

แล้วก็พากลับ! ตอนที่กลับไปนางหายตัวไปแล้วเกี่ยวอะไรกับข้าด้วย!”

หร่วนหมิงจือหัวเราะเสียงเย็นชา “ท่านบอกว่าท่านพากลับไปส่ง มีพยานหรือไม่ ไม่แน่ว่าพยานก็อาจจะปลอมด้วยก็เป็นได้”

นางเอาคำพูดเฉไฉของชายผู้นั้นมายอกย้อนกลับ

ชายผู้นั้นโมโหจนลำคอแดงก่ำ

หร่วนหมิงจือเอ่ยเสียงยาวขึ้น เพื่อให้เสียงดูอ่อนโยนเล็กน้อย “...ข้าว่าท่านอาผู้นี้ ท่านก็อย่าได้กลัวเลย ก็แค่ไปศาลเองนี่เจ้าคะ คนเช่นท่านที่คอยเฉไฉบิดเบือนความจริงต่อศาลซ้ำยังดูหมิ่นศาลเช่นนี้ โดยทั่วไปแล้วก็น่าจะโดนโบยสักสิบไม้ให้ท่านได้สติ...สิบไม้ฟังแล้วเหมือนไม่มีอะไร แต่อันที่จริงด้านในนั้นก็มีเคล็ดลับอยู่ ไม้โบยนั้นทำจากไม้ชนิดแข็งแรงพิเศษ ซ้ำยังแช่อยู่ในน้ำเกลือเป็นเวลานาน พอโบยลงไปก็ทั้งเจ็บทั้งแสบโดยเฉพาะน้ำเกลือที่อยู่ในไม้ ทั้งสะใจทั้งเจ็บแสบ! ท่านลองคิดดูหากเนื้อหนังที่มีเลือดไหลอยู่โดนเกลือแล้วละก็ จุ๊ๆ ความรู้สึกนั้น...”

นางไม่ได้พูดอะไรต่อ แต่ชายผู้นั้นแค่ได้ฟังคำพูดเพียงผิวเผินของนางก็อดจินตนาการต่อไปไม่ได้ ทำให้ใบหน้าของเขาซีดเผือดลงในทันที

ในหัวของเขาเต็มไปด้วยภาพที่ตนเองโดนโบยจนเลือดสาด...เกือบจะร้องตะโกนออกมาด้วยความน่าเวทนาเสียแล้ว

หญิงวัยกลางคนผู้นั้นได้ยินแล้วก็ยิ่งตกใจ สีหน้าซีดเผือดมือไม้สั่นไปหมด

หร่วนหมิงจือไม่มีความคิดที่พอเห็นผลแล้วจะยั้งมือ หลังจากที่บรรยายเสร็จ นางก็เอ่ยถามเสียงอ่อนโยนว่า “เข้าใจหรือยัง...นี่ยังไม่ได้เริ่มนะ หากหลังจากนี้สืบได้ความว่าเรื่องที่วั่วอวี๋หายตัวไปเกี่ยวข้องกับท่านแล้ว ตามกฎหมายของต้าซิ่งจะต้องถูกลงโทษสถานหนัก”

เมื่อเอ่ยประโยคนี้ออกไป คนที่อยู่ตรงนั้นถึงกับชะงักค้าง

เพียงชั่วครู่หนึ่ง ใบหน้าของหญิงวัยกลางคนผู้นั้นก็ซีดเผือด ร้องออกมาทันทีว่า “พวกข้าไม่ส่งไปเลี้ยงแล้ว! พวกข้าจะไปเอาลูกคืนมา! นั่นเป็นลูกของพวกข้า ไม่จำเป็นต้องให้เจ้าต้องมาใส่ใจ!”

ชายผู้นั้นเหมือนตื่นมาจากความฝัน รีบพยักหน้าว่า “ใช่ถูกต้อง! พวกข้าเสียใจแล้ว เด็กคนนั้นเป็นลูกของพวกข้า พวกข้าไม่เอาไปให้นางแล้วไม่ได้หรือ!”

หร่วนหมิงจือยิ้มอ่อนอย่างอ่อนโยน แล้วเอ่ยว่า “ต้องขอโทษด้วย ไม่ได้แล้วเจ้าค่ะ”

ท่ามกลางสายตาความเคียดแค้นระคนหวาดกลัวของสองสามีภรรยา นางกลับยิ้มอย่างสดใสงดงามราวกับดอกไม้ผลิบานในฤดูใบไม้ผลิ

แต่ในสายตาของสองสามีภรรยาคู่นี้ นางเหมือนกับปีศาจร้ายที่ผุดขึ้นมาจากขุมนรก

“คิดอะไรอยู่หรือ หนังสือตัดขาดความสัมพันธ์ก็ลงชื่อไปแล้ว ไหวจิ่นกับวั่วอวี๋ไม่ใช่ซานนีกับซื่อนีของบ้านท่านแล้ว นางเป็นซ่านไหวจิ่นกับซ่านวั่วอวี๋จวนซ่านฝู่ของพวกเราต่างหาก สิ่งที่พวกท่านล่อลวงวั่วอวี๋ไป เรียกว่าต้มตุ๋นหลอกไปขาย เข้าใจหรือไม่”

ชายาอ๋องน้อยยอดเซียนการค้า 12

农门小王妃

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《农门小王妃》Vol.12
Author: 西兰花花 Xi Lan Hua Hua
Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.
Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Company Limited
This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co.,Ltd.
Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved
สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์
西兰花花

ชายาอ๋องน้อยยอดเซียนการค้า 12 / 西兰花花 Xi Lan Hua Hua.: เขียน; ไผ่กวนอิม: แปล จาก 农门小王妃 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.
(1) , 500 หน้า.
1. นวนิยายจีน. I. ไผ่กวนอิม, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7051-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโอพารสกุล
พิสูจน์อักษร สีน้ำเงิน
ราคา 189 บาท